

kovým orgánem, správně odůvodnily již nižší soudy a plyne to i z citovaných zákonů a zejména z § 17 c. zák. ze dne 22. prosince 1920, čís. 689 sb. z. a n. (jednající o představenstvu) a § 70 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. (jednající o správci nemocenské pojišťovny jako vedoucím úředníkovi). Bylo proto na žalující straně, jež má ostatně tyto předpisy znáti, by si, nebyly-li jí známy, zjednala vědomost o tom, kdo jest oprávněn závazně jménem nemocenské pojišťovny s ní jednati, a by se nespokojila domněním, že touto osobou jest vedoucí úředník nemocenské pojišťovny.

Čís. 8096.

Předpokladem závazku k náhradě škody podle § 1309 obč. zák. jest vina opomenutím povinného opatrování. Pokud nezanedbali rodiče povinné opatrování dětí (ve stáří 8 a 9 let).

(Rozh. ze dne 1. června 1928, Rv I 1412/27.)

Žalobce byl povalen sáňkujícími dětmi a těžce poraněn. Žalobní nárok proti otcům dětí neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nesprávné právní posouzení věci vidí dovolání v tom, že odvolací soud nedospěl k závěru, že žalovaní Edvard K. a Josef K. zanedbali zákonnou povinnost k doзору na své nedospělé děti. V § 1309 obč. zák. předepsáno, že mimo případ § 1308 obč. zák. přísluší poškozenému náhrada od osob, jimž jest přičísti škodu proto, že zanedbaly dozor svěřený jim na osoby uvedené v § 1308 obč. zák. Předpokladem závazku k náhradě škody jest vina kotvící v opomenutí povinného opatrování a nutno proto uvažovati, zda se žalovaní v souzeném případě takového zavinění dopustili. Nižšími soudy bylo zjištěno, že oba žalovaní svým hochům (ve stáří 8 a 9 let) výslovně zakázali sáňkovati, poněvadž bylo náledí, že Josef K. svému hochovi Richardovi přikázal, by přinesl mléko a pak zůstal doma a že jeho čtrnáctiletý bratr měl přikázáno, by dal na něho pozor. Nelze pochybovati, že u hochů starších sedmi let není třeba stálého a bezprostředního doзору, jehož u dětí (do sedmi let) jest nezbytně třeba, any chodí již do školy, tudíž jsou alespoň tak vyspělí, by mohli poznati, zda jim hrozí nebezpečí nebo zda z jich chování hrozí jinému škoda, to tím spíše, ano není žalobcem ani tvrzeno, že byli duševně zaostalí tak, že by byli na stejném stupni zodpovědnosti za své činy jako děti. Pouhý zákaz hochům, že nesmí sáňkovati, bylo zajiště dostatečným opatřením se strany žalovaných, ani otcové líčí své hochy jako hochy poslušné, což se žalobcovu tvrzení nepřičí, a jest tudíž tuto skutečnost pokládati za doznanou, ježto nebyly uvedeny okol-

nosti prokazující opak tohoto přednesu. Nelze opomenutí dohledu spatřovati v tom, že otec Edvarda K-a byl doma a nestaral se o to, co hoch na ulici dělá, vždyť tento žalovaný dle svého, žalobcem nepopřného a jeho tvrzení se neprotivícího přednesu v den úrazu musil ošetřovati nemocného koně svého zaměstnavatele, tedy byl ve svém povolání a, kdyby i bylo třeba přísného a stálého dozoru, nebylo by možno tomuto žalovanému proto opomenutí povinného dohledu vytýkati. Pokud dovolatel tvrdí, že si hoch Edvarda K. vzal sánky s půdy, jest to novotou, jež se mimo to i přednesům stran a tudíž i spisům příčí a na niž nelze vzíti zřetel. Co se týče žalovaného Josefa K-a, jest nesporno, že v den úrazu odešel po práci do H. se svou manželkou, jež měla tam obstarati nákupy. Leč ani v tom nelze shledati zanedbání povinné péče v dozoru na Richarda K-a, vždyť měl na něho dozíráti jeho starší, čtrnáctiletý bratr, a nemůže se žádati, aby rodičové své soukromé záležitosti zanedbali jen proto, by svého 9letého hochu nespustili s očí přes to, že podle výše uvedeného nebylo k tomu nejmenší příčiny. Ani v tom, že žalovaný před svým odchodem z domu neučinil opatření, by zabránil provedení hochova úmyslu sánkovati, nelze při poslušném jinak hochu spatřovati zavinění, vždyť ani on ani žalovaný Edvard K. neměli vůbec příčiny předpokládati, tím méně předvídati, že jejich hoši budou sánkovati a tím jiné ohrožovati. Dovolávati se ustanovení § 1313 a) obč. zák. není na místě, jelikož tohoto ustanovení nelze použiti na tento případ, kde by šlo v nejhorším případě o zanedbání povinné péče ze zákona plynoucí a nikoliv plnění, k němuž se žalovaní jinému zavázali — a totéž platí o dovolávaném §§ 1301 a 1315 obč. zák. Rovněž není na místě dovolávání se rozhodnutí čís. sb. 5656 založeného na zcela jiném skutkovém a právním základě.

Čís. 8097.

Souhlas matky k žalobě dítěte o oduznání manželského původu nemusí býti prokázán již v žalobě, stačí, byl-li v žalobě tvrzen a ve sporu prokázán.

(Rozh. ze dne 1. června 1928, Rv I 1582/27.)

Žalobě dítěte proti opatrovníku nezvěstného otce o oduznání manželského původu bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j-
v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Podle § 159 obč. zák. jest sice oprávnění dítěte popírati manželský původ vázáno mimo jiné, žije-li matka, také na podmínku jejího souhlasu, souhlas ten není však podmínkou procesního, nýbrž hmotného práva. Není třeba, by byl vykázán již v žalobě, a mylným jest názor dovolatelův, že žaloba měla býti z tohoto důvodu z úřední povinnosti odmítnuta. Stačilo, že souhlas matky s podáním žaloby byl žalující stranou tvrzen a ve sporu prokázán.